

תפ"ח (נצרת) 13412-01-12 - מדינת ישראל נ' פלוני

פלילי - חוק העונשין - עבירות כלפי קטינים ונכים

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (נצרת) 13412-01-12 - מדינת ישראל נ' פלוני, תק-מח 13412-01-12, (13/01/2013)2009;"

תפ"ח (נצרת) 13412-01-12 - מדינת ישראל נ' פלונימחוזי נצרת

תפ"ח (נצרת) 13412-01-12

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

[13.01.2013]

בפני: כב' הנשיא, יצחק כהן

כב' השופטת אסתר הלמן

כב' השופט בנימין ארבל

בשם המאשימה - עו"ד עינת גוטסמן

בשם הנאשם - עו"ד שלמה אלכביר ועו"ד לירון מלכה

גזר דין

א. ההליך והעובדות:

1. הנאשם הורשע על ידינו ביום 6/5/12, במסגרת הסדר טיעון- שנעשה לאחר תיקונו של כתב האישום- בעבירות המייחסות לו סדרה ארוכה של מעשי סדום בנסיבות מחמירות, מעשה סדום תוך גרימת חבלה והתעללות, מעשים מגונים בנסיבות אינוס, תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפה ואיומים. על כל אלה, הוא הורשע בביצוע העבירות הבאות:
1. מעשה סדום בנסיבות מחמירות (מקרים רבים) - עבירה לפי סעיף 347 (ב) + 345 (ב) (1) + 345 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
2. מעשה סדום תוך גרימת חבלה והתעללות (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 347 (ב) + 345 (ב) (3) (4) לחוק.
3. מעשים מגונים בנסיבות אינוס (מקרים רבים) - עבירה לפי סעיף 348 (ב) + 345 (ב) (1) + 345 (א) (1) לחוק זה.
4. תקיפת קטין על ידי אחראי (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 368 ב (א) לחוק זה.
5. תקיפה (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 379 לחוק.
6. איומים (מספר מקרים) - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
במסגרת הסדר הטיעון, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הוסכם ביניהם כי לעניין העונש הם יהיו חופשיים להציג כל אחד בנפרד את עמדתו ועתירתו.

2. ע"פ עובדות כתב האישום המתוקן, בביצוען הורשע הנאשם, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר המתלונן מ.ב. יליד 1997 (להלן: "הקטין" או "הקורבן") בפנימיה המצויה בעירה באזור הצפון (להלן: "הפנימיה"). באותה עת עבד הנאשם בפנימיה כמדריך לילה.
- בליל ה- 23/2/11, הגיע הנאשם אל חדרו של הקטין בפנימיה, העיר אותו משנתו ולקח אותו בכח אל חדרו. הנאשם אשר נעל את הדלת, הושיב את הקטין על המזרן, פשט את בגדיו והתיישב על המזרון תוך שהוא מנשק את הקטין בגופו ועל פיו. אגב מעשים אלה הסיר מהקטין את בגדיו בכח. לאחר מכן נישק וחיבק את הקטין, כופף את גופו בכח והחדיר את איבר מינו אל פי הטבעת של הקטין, תוך שהוא מסב לו כאב ואגב כך אף מכה אותו בגבו.
- הנאשם אחז בעורפו של הקטין, החדיר את איבר מינו אל פיו והורה לו לבלוע את זרעו. הקטין ניסה לסגור את פיו ולמנוע מהנאשם לעשות כן, אך הנאשם המשיך במעשיו אלו עד שהקטין חש תחושת חנק.
- בהמשך שוב החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין. לאחר מכן לקח הנאשם את ידו של הקטין ושפשף באמצעותה את איברו ואז שב והחדיר את איבר מינו אל פי הטבעת של הקטין. משסיים לבצע את זממו, התלבש והניח לקטין ללבוש בגדיו. בכל אותה העת מירר הקטין בבכי, אך הנאשם לא הניח לו. הקטין אף ניסה לברוח מחדרו של הנאשם, אך זה מנע זאת ממנו ואף איים עליו כי במידה ויספר על שאירע הוא יכה אותו.
3. למחרת בבוקר נערכו בפנימיה חיפושים אחר הקטין שלא נמצא בחדרו. במהלך החיפושים איים הנאשם על הקטין, אשר היה בחדרו, לשתוק ולא לחשוף את עובדת היותו בחדרו של הנאשם. עוד הוא איים עליו, כי במידה ולא ישתוק, והוא הנאשם יפוטל בגללו, הוא יכהו. כך, הוא הורה לקטין להסתתר בארון הנעליים. בהמשך הוא הוציאו מחדרו והורה לו לומר כי הוא ישן בכיתה הלימוד.
4. בליל 21/2/11 או בסמוך לכך, הכניס הנאשם את הקטין אל חדרו בכוח, השכיבו על המיטה, הסיר את בגדיו, משך באיבר מינו והסב לו כאב רב. בהמשך הוא החדיר את איבר מינו אל פיו של הקטין עד אשר הגיע לסיפוק מיני בתוך פיו, כאשר הקטין חש עקב כך תחושת חנק.
5. במהלך חודש פברואר 2011 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע הנאשם אל חדרו של הקטין בשעות הליל, העיר אותו, לקח אותו אל חדרו, הושיבו על מזרון ונעל את הדלת. הנאשם אשר התפשט, הפשיט אף את הקטין וביקשו כי ינשק אותו. משסירב הקטין לעשות כן, נשך הנאשם את איבר מינו של הקטין עד זוב דם. בשל הכאב העז מירר הקטין בבכי.
- במהלך חודש פברואר 2011 או בסמוך לכך במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, משך הנאשם את חולצתו של הקטין ושרט אותו בציפורניו.

- באותו החודש במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, דקר הנאשם את כף ידו של הקטין באמצעות מחט.
6. במהלך החודשים נובמבר 2010 - פברואר 2011, במספר הזדמנויות שונות, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, לקח הנאשם את הקטין לחדרו שבפנימייה ולחדרו של אב הבית, שם הוא החדיר את איבר מינו בכח לפי הטבעת ולפיו של הקטין בניגוד לרצונו. במקרים מסוימים עת הקטין התנגד למעשיו, היכה בו הנאשם.
7. במהלך שנת 2010, במספר הזדמנויות שונות ובמועדים שאינם ידועים למאשימה, נהג הנאשם לקחת את הקטין לחדרו או למקומות אחרים בשטח הפנימייה, נגע בגופו של הקטין וניסה להחדיר ידיו מתחת לבגדי הקטין.
- במהלך כל המועדים הרלוונטיים לכתב אישום זה, במספר הזדמנויות שונות ובמועדים שאינם ידועים למאשימה, נתן הנאשם כסף לקטין במטרה לשדלו לבוא עימו. הנאשם נהג לאיים על הקטין לבל יחשוף את מעשיו וכי במידה ואלה יחשפו והוא יפוט, הוא יחזור להכותו ללא כל בעיה. שכן יש בידיו את מפתחות כל חדרי הפנימייה.
8. יש לציין כי נוכח חומרת החשדות כלפיו, הודיע מנהל הפנימייה לנאשם כי עליו לעזוב את הפנימייה.
- בתאריך 3/3/11 עזב הנאשם את הארץ ושהה בחו"ל עד ליום 1/1/12, מבלי שניתן היה ליצור עימו קשר.
9. כאמור, הנאשם הודה בביצוע כל המעשים המפורטים לעיל, והורשע בביצועם. בטרם טענו הצדדים את טענותיהם לעניין העונש, הוזמנו תסקירי מבחן והערכת מסוכנות בענייננו של הנאשם, וכן תסקיר קורבן.
- ב. תסקיר קצין מבחן מיום 7/11/12
1. לצורך הכנת תסקיר מבחן אודות הנאשם, הגיע קצין המבחן ביום 5/11/12 לכלא גלבוע, לשם קיום מפגש עם הנאשם. מספר דקות לאחר שהובא הנאשם לחדר המפגשים לפגישה עם קצין המבחן, הוא ביקש לעזוב את החדר וסירב לקיים שיחה עם קצין המבחן. הסברו לכך היה, כי לא התייעץ עם עורך דינו לקראת שיחה זו וכי אין לו אמון במערכות המייצגות את הממסד. זאת לאחר ששילם מחיר אישי כבד בגין מתן אמון בגורמים שונים. הנאשם הצהיר, כי אינו מוכן לשתף פעולה ונשאר בעמדתו זו זאת אף לאחר שהובהרה לו משמעות החלטתו. לפיכך התבסס קצין המבחן בתסקירו על נתונים אשר לוקטו לשם הכנת תסקיר המעצר של הנאשם.
2. בתסקיר מפורטות העובדות הבאות:

הנאשם רווק בן 24 מפתח תקווה. משפחתו מונה זוג הורים וחמישה ילדים בגילאי 9-22. אביו מחנך בישיבה ואימו אחראית מתנדבים בארגון חסד חרדי. הוריו הינם דמויות משמעותיות בחייו ודומה כי הם עושים הכל לספק את צרכי בני המשפחה. משפחתו המורחבת מוכרת מאוד בציבור החרדי באזור מגוריהם.

הנאשם למד כ-8 שנים בבית ספר דתי. בהמשך למד תורה בישיבות חרדיות שונות. בתחילת שנת 2010 החל לעבוד כמדריך לילה בפנימיה דתית באזור הצפון, אשר שימשה כזירה לעבירות שביצע. תפקידו התמצה בדאגה לילדי הישיבה במהלך שעות הלילה ושמירה על מתקני הישיבה. הוא עבד בישיבה כשנה וחצי. לדבריו בעקבות החשדות נגדו, הוא נסע לישיבה חרדית בצרפת עד לחזרתו לארץ בשנת 2012, כדי ל"הוכיח חפותו".

3. בהתייחסותו להתפתחותו המינית ציין הנאשם, כי על אף האיסורים הנוקשים של העדה החרדית בתחום המיני, כבר בתקופת נעוריו המוקדמת, הוא גילה עניין במין. הנאשם ביקר את התייחסות העדה החרדית למין כאל טאבו האסור בדיבור. הנאשם ציין כי היו לו בעבר התנסויות מיניות עם נשים, אך הוא טרם חווה יחסי מין מלאים. לדבריו, כאשר חש עוררות מינית, הוא משתדל להסיח דעתו ולא ליתן לדחפיו להשתלט עליו.

הנאשם הכחיש קיומן של סטיות מיניות או פנטזיות פוגעניות במערך תפקודו הכללי. שלל משיכה מינית כלפי ילדים או קיומה של סטייה פדופילית או היבופילית. על אף זאת התרשם קצין המבחן, כי קיים אצלו עיסוק מיני מוגבר הנובע מדחפים מיניים מודחקים ובלתי ממומשים. התרשמותו היא, כי קיים אצל הנאשם בלבול רב בתחום המיני זאת בשל רצונותיו המיניים אל מול איסורי העדה החרדית.

4. לאור האמור, התרשם קצין המבחן מקיומה של נטית הנאשם לעיסוק מיני מוגבר ומוסתר. הערכתו הייתה כי קימת רמת סיכון להישנות התנהגויות מיניות פוגעות בעתיד. חוסר יכולתו להפעיל מנגנון שליטה פנימי בעת היחשפותו למצבים מיניים, פוגע ביכולתו לשלוט בדחפיו המיניים וגרם לו לפעול בצורה בלתי נשלטת. בשל כך ציין קצין המבחן כי אין ביכולתו לשלול סיכון להישנות התנהגויות מיניות פוגעניות עתידיות.

ג. תסקיר מספר 2 מיום 3/1/2013

1. לאור פניית סניגורי הנאשם, הורינו לאפשר לנאשם לקיים פגישה נוספת עם קצין המבחן, על מנת שיוכן תסקיר משלים תוך שיתוף פעולה של הנאשם עם קצין המבחן. ואכן, כך היה. בתסקיר זה ציין קצין המבחן כי לנאשם אין עבר פלילי קודם. הנאשם לוקח אחריות מלאה על ביצוע העבירות בהן הודה ואף טען, כי הוא פגע מינית במתלונן במספר הזדמנויות תוך ניצול יחסי המרות שביניהם. הנאשם הביע צער וחרטה בגין הפגיעות המיניות והנזק הפיזי והנפשי שנגרם לקורבן. קצין המבחן ציין, כי נשמעה מידה של דקלום וחזרה על הדברים שהעלתה ספק גבי אמינות הביטוי הרגשי של הנאשם ביחס לקורבן העבירה. לדידו, אין ניתוק רגשי מוחלט מצד הנאשם לנזקיו של המתלונן, אך האופן בו ביטא את דבריו מעלה ספק ויוצר תחושה כי הוא פועל מתוך ניתוק רגשי וקושי לגלות אמפטיה אמיתית לקורבן.

לתפיסתו נוצר בינו לבין הקורבן קשר רגשי, אשר התפרש על ידו בצורה מעוותת כרצון והסכמה מצד הקורבן ליחסים מיניים ביניהם. כאשר עומת עם העובדה כי השתמש בכח ואלימות פיזית כלפי המתלונן במהלך ביצוע הפגיעות המיניות, הוא חמק מתשובה ישירה בהשיבו כי הוא לוקח אחריות מלאה לעבירות ומודה בביצוען. הנאשם ציין, כי במהלך ביצוע העבירות לא היה מחובר לחומרת מעשיו ולמידת הנזק שתגרם לקורבן. שכן, הוא פעל מתוך רצון לספק את צרכיו המיניים הבלתי נשלטים. לדבריו, בעזרת מעצרו הממושך הוא מבין את חומרת מעשיו ואת התנהגותו הסוטה הקיצונית. הנאשם הביע רצונו להשתלב בטיפול בתחום המיני, על מנת להימנע מפגיעות מיניות בעתיד ועל מנת ל"רפא עצמו". כן הביע רצונו להשתחרר לחלופת מעצר ולפנות לטיפול יום יעודי מיני במרכז לעברייני מין במרכז הארץ. הנאשם דיווח על התמכרותו להימורים בעיקר בתחום הספורט, עובדה המעידה על מידת הבלבול בו חי הנאשם, בין איסורי העולם החרדי לבין התמכרותו בעבר. דוגמא זו חיזקה את התרשמות קצין המבחן מהמורכבות הרבה שבאישיות הנאשם ומהעובדה כי הוא מונע על ידי דחפים, בניגוד להתנהלות עם גבולות של מותר ואסור בחברה בכלל ובסביבה החרדית בפרט. הנאשם ציין בפני קצין המבחן כי הוא נמשך מינית לגברים צעירים אך בו זמנית הוא גם נמשך לנשים, עובדה המקשה עליו לגבש זהות מינית ברורה כדבריו.

2. בסיכומו של עניין התרשם קצין המבחן, כי קימת אצל הנאשם נטייה לעיסוק מיני מוגבר ומוסתר, דבר המגביר את רמת הסיכון הטמונה בו בתחום המיני הפוגעני. להערכתו וכפי העולה מחוו"ד להערכת מסוכנות, רמת הסיכון הקיימת אצל הנאשם לרצידיביזם מיני פוגעני הינה גבוהה. אף הפעם התרשם קצין המבחן כי חוסר יכולתו של הנאשם להפעיל מנגנון שליטה פנימי בעת היחשפותו למצבים מיניים, פוגעת ביכולתו לשלוט בדחפיו המיניים וגורמת לו לפעול בצורה בלתי נשלטת.

3. לאור חומרת העבירות והסיכויים להישנות העבירות, ממליץ קצין המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, אשר יפחית אפשרות לפגיעה דומה בקורבנות צעירים. באשר לשילובו של הנאשם בתכנית טיפולית סבור קצין המבחן כי במסגרת שב"ס קיימות תכניות טיפוליות מתאימות לעברייני מין שתוכלנה לתת לבעיה המינית של הנאשם מענה הולם.

ד. תסקיר חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות מיום 28/6/12

חוות דעת המרכז להערכת המסוכנות שהומצא ארוכה ומפורטת.

מפאת אורכה והעובדה כי חלק ניכר מן העובדות המפורטות בה זהות לתסקירי המבחן שצוינו לעיל, נקמץ בפרטים הזהים ונרחיב בנושא מסוכנותו המינית של הנאשם ובפרטים חדשים שנגלו לנו בחוות דעת זו.

בפרק המתייחס לפרטי הנאשם והתפתחותו המינית תיאר הנאשם התנסות מינית עם גבר, אך שלל התנסויות מיניות עם נשים (בניגוד לפרטים שמסר בתסקירי מבחן). כאשר עומת עם העובדה כי בתסקיר מעצר מסר פרטים שונים, טען כי בעת הפגישה עם קצין המבחן פעל בעצת עורך דינו והציג פסאדה נורמטיבית. עוד הוא מסר, כי הוא בשלב של בלבול והתלבטות באשר לזהותו המינית. מדבריו עולה, כי הוא נמשך לגברים נאים. כאשר נשאל גבי משיכה לנערים השיב, כי יש לו משיכה קלה לנערים וכדבריו "יש משיכה קלה אני יכול לראות בחור בן 16-17 ולהגיד בחור יפה וחתיך". הנאשם טען כי אין לו משיכה לילדים "אבל יכול להיות ילד יוצא דופן, בד"כ לא". כשנשאל מהו ילד יוצא דופן השיב כי הילד מכתב האישום היה נראה גדול מכפי גילו גבוה ורזה.

הנאשם סיפר, כי בילדותו נפגע מינית על ידי שני פוגעים שונים בתקופות נפרדות. בפעם הראשונה נפגע כאשר היה תלמיד בכתה ה', על ידי מחנך בבית ספרו. בפעם השניה הוא נפגע עת היה תלמיד בכתה ח', על ידי מי שלימדו במסגרת לימודי ערב.

ההתרשמות הקלינית הינה, כי הנאשם מודה ברוב העבירות בהן הורשע, אך מפחית מחומרת המעשים, בעיקר בכל המתייחס לאלומות שהופעלה כלפי הקורבן. מדבריו ניכר שימוש ניכר בעיוותי חשיבה אופייניים לעברייני מין, לפיהם הוא מיחס הדדיות מסוימת באשר ליחסיו עם הקורבן, מחשבה מוטעית כי הוא מסייע לקורבן ופירוש מוטעה של הסיבה לשימוש באלומות.

הערכת המסוכנות מדברת בנאשם אשר תיאר קושי לעמוד בגבולות לאורך שנות נעוריו (קושי להתמיד במסגרות והימורים). ההתרשמות היא, כי הנאשם בעל רמת אינטליגנציה גבוהה, מתוחכם באופן המעלה ספק גבי מידת האוטנטיות של אימרתיו. הוא מודה ברוב העבירות בהן הורשע, אך מפחית ממהותן וממידת השימוש באלומות. הרושם הוא, כי הוא בעל משיכה מינית היבופילית-הומוסקסואלית ויתכן כי אף מדובר בסטייה מינית פדופילית. סימפטומטולוגיה של העבירות בהן הורשע מגלה גם קווים סדיסטיים.

לסיכום, הערכת מסוכנותו של הנאשם, הינה כי רמת מסוכנותו המינית הינה גבוהה. ה. תסקיר קורבן:

שני תסקירי הקורבן, המונחים נגד עינינו, הינם חסויים מטעמים שבצנעת הפרט של הקורבן ובני משפחתו. עם זאת, מתסקיריה הארוכים והמפורטים של המפקחת המחוזית לנפגעי עבירה קטינים, עולה תמונה קשה וחמורה. פגיעותיו של הנאשם בקרבן הותירו בו חותם בל ימחה. הפגיעה בקרבן ובני משפחתו הקרובה, במיוחד אימו, קשה ביותר - מן הקשות בהן חזינו, ויש בה כדי ללמד על האכזריות היתרה שבמעשיו של הנאשם. לקורבן נגרמו נזקים נפשיים חמורים אשר יצריכו טיפול ממושך ושנים של תמיכה, כך גם משפחתו. ספק אם הצלקות שנגרמו לנפשו של הקורבן ירפאו בעתיד.

ו. טענות המאשימה:

1. המאשימה, טוענת כי חומרה יתרה יש ליחס לנאשם הניצב לפנינו וזאת משלוש נקודות מבט:

א. חומרתן המופלגת של מעשה הנאשם בקורבנו, על האספקטים השונים הכרוכים בעושה, בעשייה העבריינית הקשה הכרוכה בניצול הקורבן.

ב. עוצמת הפגיעה של מעשי הנאשם בקורבן, היקפה של הפגיעה והשפעתה הדרמטית על המשך חיי הקורבן ובני ביתו.

ג. דלותן של נקודות האחיזה, העשויות לשמש לזכותו של הנאשם.

2. המאשימה מצביעה על מצבו המיוחד של הקורבן, נער צעיר כבן 13, אשר נשלח לפנימייה מרוחקת מביתו וממשפחתו התומכת. נער זה, שהיה נתון לחסדי אנשי הפנימייה ואשר נתן בהם את מבטחו, נפל לטרף בידי הנאשם - אשר נשכר לשמור על ילדי הפנימייה. הנאשם מצא במתלונן קורבן נוח, נגיש, מבודד התלוי בו-כמי שמופקד על שלומו- והפכו לכלי פורקן לדחפיו המיניים האלימים והחולניים. מעשיו הנואלים של הנאשם בקורבן - מעשים המופלגים בחומרתם, בוצעו פעם אחר פעם, במשך מספר חודשים, תוך התעללות שאין שניה לה באכזריותה כפי המפורט בכתב האישום.

כל אחד ואחד מן המעשים שנעשו בקטין, מהווים משום עבירת פשע חמורה של מעשי סדום תוך גרימת חבלה והתעללות, אשר העונש הקבוע לצידה הינו 20 שנות מאסר. בנוסף לכך, הורשע הנאשם בעבירות של מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה, וכן בעבירות של תקיפת קטין, אשר גם לצידן קבועים עונשים חמורים.

3. באת כוח המאשימה מציינת כי אמנם על המקרה שלפנינו לא חלה הוראת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, המתווה את השיקולים בענישה, אולם עדיין יש לפעול בהתאם לרוחו של התיקון והעקרונות הקבועים בו. סעיף 40 ב' לחוק קובע כי העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, יש לפעול בהתאם לעקרון זה, תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

4. ב"כ המאשימה מצביעה בטיעוניה על הפרמטרים הרבים, הקובעים כי בעניינו של הנאשם אשר הוצג בפנינו, יש לקבוע רף ענישה גבוה. זאת נוכח התנהלותו של הנאשם כלפי הקורבן, בחירתו בקורבן זמין ונוח, אשר נתון היה למרותו, ומצוי בפנימיה ללא תומך. הנאשם פגע בו פגיעה אנושה, תוך רמיסת גופו כבודו ונפשו של קורבן קטין זה, תוך הותרת צלקת בלתי ניתנת לריפוי בנפשו הרכה. בעשותו זאת, ניצל הנאשם את האמון שניתן בו הן מצד מעסיקיו והן מצד הורי הקטין, תוך ניצול גישה נוחה שהזדמנה לו אל קורבנו, וניצול חוסר האונים בו היה נתון קורבנו הקטין. לעניין מערכת היחסים שבין הקטין לבין הנאשם, טוענת באת כוח המאשימה כי יש לראות בה מעין מערכת של פגיעות מיניות בתוך המשפחה, עקב הקווים המשיקים שבין מסכת היחסים המשפחתית לבין אופי היחסים בין מטפל לבין תלמיד בפנימייה. על כן, יש למקם את הפגיעות שפגע הנאשם בקטין, ברף הגבוה של עבירות המין.
5. המאשימה מצביעה מחד על הנזק הגבוה והחמור שנגרם לקורבן ולבני משפחתו, כעולה מתסקירי הקורבן. ומאידך על מסוכנותו הגבוהה של הנאשם, כעולה מתסקיר המסוכנות ומהתנהלותו של הנאשם בפני מערכת המסוכנות. גם התנהלותו של הנאשם במהלך עריכת תסקיר המבחן, מצביעה על התנהגות הבאה מתוך חוסר רצון לשתף פעולה, תוך התמקדות בקשייו של הנאשם עצמו ונטילת אחריות פורמלית בלבד, תוך דקלום הבעת חרטה, אשר קצין המבחן הביע ספק לגבי אמינות הביטוי הרגשי הגלום בה והאמפטיה כלפי הקורבן. הערכת גורמי הטיפול הינה כי בנאשם קיימת רמת סיכון גבוהה לרצידיביזם, חוסר שליטה בדחפים, ובהתאם לא ניתנה המלצה באשר לדרכי טיפול.
6. מכל האמור לעיל, אין ללמוד על נקודות זכות העומדות לנאשם לטעמה של המאשימה. פרט להודאתו - אשר גם לה יש ליתן משקל מועט, בראי העדר חיבור רגשי להודאה. אמנם הנאשם חסך מן הקורבן את ההתייבבות לעדות בבית המשפט, אולם גם זאת אין לזקוף לזכותו, שכן, אי העדתו של הקורבן מנעה מבית המשפט את ההתרשמות ממנו, ובכך שירתה את עניינו של הנאשם.
7. באת כוח המאשימה מצביעה על סדרה של פסקי דין, הנוגעים לעבירות מיניות שנעשו בקטינים, בהם גזר בית המשפט על הנאשמים עונשים חמורים, המסתכמים בשנות מאסר מרובות. ריבויים של מקרה העבירה שביצע הנאשם בקורבנו, מצדיקה ריצוי מצטבר של העונש במלואו או חלקו. לכך יש להוסיף את חומרת המעשים, האכזריות המיוחדת בהם בוצעו ותכיפותם. במקרה שלפנינו, אין ליתן לנאשם לצאת פטור בשל ריבוי המקרים כאילו המדובר במעשה אחד. במקרה שלפנינו אף גוברים שיקולי ההרתעה והגמול על שיקולי השיקום, נוכח אופיים של מעשה העבירה.
8. נוכח כל האמור, עותרת המאשימה למאסר בפועל, בשיעור המירבי הקבוע לצד כל אחת מהעבירות החמורות ביותר בהן הורשע - 20 שנות מאסר. כמו כן עותרת המאשימה, לפיצוי כספי הולם, אשר יאפשר לקורבן שיפוי על נזקיו החמורים, במיוחד נוכח מצבו הנפשי החמור, אשר יזקיקו למשאבי זמן ומימון של הטיפולים הנפשיים ומתן תמיכה נפשית למשך שנים רבות. כן עותרת המאשימה למאסר על תנאי ממושך ומרתיע וקנס כספי ומאסר בצידו.
- ז. טיעוני ההגנה:

1. הסנגורים בתורם מצביעים על שיקולי הטיפול והשיקום כפרמטר המרכזי בין שיקולי הענישה במקרה שלפנינו. במסגרת הראיות לעונש, הם מפנים למכתבו של הנאשם להוריו - מכתב אשר נשלח על ידו בהיותו בחו"ל ובו הוא מתאר מסכת קשה של התעללות מינית וגופנית שעבר בהיותו תלמיד ישיבה. לשיטת הסניגורים, עוד קודם לגזירת עונשו של הנאשם, יש להעדיף ולמצות לגביו את הליכי השיקום והטיפול. לשם כך הם פנו לבית המשפט בבקשה לאפשר לו לעבור אבחון במסגרת עמותת "שלום בניך, פתח תקווה", המחזיקה מרכז יום לטיפול בעברייני מין במסגרת הקהילה. נציין כבר בשלב זה, כי לא סברנו כי יהא זה מן הראוי - בנסיבות שלפנינו - לשחרר את הנאשם בשלב זה מן המעצר בו הוא נתון, על מנת לאפשר לו לעבור טיפול כאשר הוא משוחרר ובהתאם דחינו בקשה זו על הסף. מעבר לכך, לא ראינו דבר בדבר טיב המוסד מעבר למסמך בו נטענה הטענה - ראה החלטתנו עמוד 21 - 22 לפרוטוקול.
2. בראש טיעוניה לעונש, תוקפים הסנגורים דווקא את אימו של הקורבן. הואיל ותסקיר הקורבן הינו חסוי ונתבקשנו להותירו כזה, לא נוכל להיכנס לגוף הטיעונים. רק נציין כי לטענת הסניגורים, הודפת אימו של הנאשם כל ניסיון טיפולי ושיקומי של בנה ושלה. הסנגורים מלינים על התפקיד הדומיננטי שממלאת האם בתסקיר הנפגע.
3. הסנגורים מונים את השיקולים לקולא העומדים לצידו של הנאשם. שיקול ראשון, מוצאים הם בעובדה כי הנאשם עצמו היה - לפי טענתו - קורבן לעבירות מין ואלימות. כראיה לכך היא מתייחסת למכתב ששלח להוריו וסומן 1/ס, בו מפרט הנאשם את אשר עבר עליו במהלך תקופת לימודיו, על ידי מי שהיו אמורים להיות מוריו ומחנכיו. אין ספק, כי אם האמור במכתב נכון, הרי חיי של הנאשם לא היו קלים, שעה שהוא נפגע על ידי מורו הנערץ - דבר אשר הביא להתדרדרותו כפי טענת הסניגורים. מוסיפים הסנגורים וטוענים כי מן הידוע הוא שקורבנות מקרבתם, ואף מנציחים את קורבנותם, באופן שבסבירות גבוהה יחזרו אל אותו סוג קורבן ויפגעו בו כפי שפגעו בהם.
- נתון נוסף, אליו מתייחסים הסנגורים, הוא התרשמותם של גורמי הטיפול, הן בהערכת המסוכנות והן בתסקיר שירות המבחן. לפי גורמים אלה, עולה כי על פי הפנמונולוגיה של העבירות אותן ביצע, גיל הקורבן, משך הזמן בו נמשכו ועל פי דברי הנאשם עצמו בעת בדיקותיו, הרושם הוא כי מדובר בנאשם בעל משיכה מינית הבופילית - הומוסקסואלית (משיכה מינית לנערים), זאת לצד ההתרשמות הקלינית כי מדובר בנאשם כי מסוכנותו המינית גבוהה. גורמי הטיפול מדגישים בהערכתם את האמפתיה כלפי הקורבן. אמפתיה זו באה לידי ביטוי גם בעצם הודיית הנאשם בעבירות המיוחסות לו, וזאת מתוך רצון למנוע את עדות המתלונן בבית המשפט. הנאשם סבל מעיוותי חשיבה בנושא הדדיות הקשר בינו לבין קורבנו, אולם כעולה מדוחות גורמי הטיפול, הוא החל לגלות תובנה מסוימת לעיוותי החשיבה שלו, אשר שימשו כתירוץ כדי להמשיך בפגיעה בקורבן. הנאשם מודע למסוכנות הנשקפת ממנו, ומבין את הצורך בטיפול. לשיטת הסניגורים הנאשם זקוק לטיפול גם בעניין זהותו המינית וגם על מנת להציב לעצמו מעצורים. על כן, הוא עשוי להתרם מטיפול יעודי לעברייני מין. הוא אף הביע נכונות ורצון לעבור טיפול זה. לשיטת הסניגורים, נכונות זו, בצירוף דוחו"ת גורמי הטיפול, מלמדים על כך כי הנאשם מבקש טיפול ומתאים לטיפול - דבר אשר יש לעשותו עוד בטרם ריצה את עונשו. אינטרס זה, הינו אינטרס של החברה כולה. שכן, אם לא יטופל ויחזור לסורו, ולו אחרי מאסר ממושך, הוא יחזור לחברה וימשיך בפגיעותיו, כך שכולם יצאו "ניזוקים". ספק אם הוא יקבל טיפול ראוי במסגרת שב"ס.
4. אף הסנגורים מפנים לאסופת פסיקה. על פי פסיקה זו נגזרו על נאשמים, אשר הורשעו בביצוע עבירות מין מסוג דומה לסוג העבירות אשר נעברו בענייננו, עונשים מתונים, של בין 5 ל- 7 שנות מאסר.

5. הנאשם עצמו הביע חרטה בפנינו בצינו: "אני מתחרט על מה שהיה. לוקח אחריות ומקווה לקבל טיפול ולצאת יותר חיובי לחברה. חובתי כלפי החברה וחובתי כלפי הקורבן".

ח. דיון:

1. הנאשם שבפנינו הורשע בטרם הוכנס תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 לתוקף. על כן, אין הוראות החיקוק שבתיקון זה חלות עליו. עם זאת, רוחן של הוראות התיקון הנ"ל, משקפות את רוחו של המחוקק, בכל הקשור לעקרונות הענישה. ביסודם של עקרונות אלה, מצוי עקרון ההלימה. במקרה שלפנינו, נאלצים אנו שוב, לחזור ולדון במסכת קשה, בה פוגע אדם, שעיסוקו בתחום החינוך, בקטין הנתון להשגחתו- קטין אשר נתן בו את מבטחו ואמונו כי יגן עליו. בהתאם, על העונשים שנגזרו על הנאשם להלום את הלך רוחה של הפסיקה בכגון זה. הלך רוח, שהינו חד משמעי, בהתיחס לעבירות מין הנעשות בקטינים, ע"י מי שהיה אמור להיות להם למבטח ומגן, כגון הנאשם שבפנינו: "מעשים פליליים מן הסוג בהם הורשע המערער מייבאים אל תוך שיקולי הענישה היבטי חומרה בעלי עוצמה, המפחיתים באופן ממשי את חשיבותן ומשקלן של הנסיבות האישיות המקלות. אף שיש לייחס לאלה משקל מסוים, אין בהם כדי לגרוע מן הצורך להבהיר במסר עונשי חד משמעי את הוקעתה העמוקה של החברה למעשי ניצול מיני ואלומות גופנית ונפשית קשים הנעשים בידי בוגר כלפי חניכיו הקטינים, הכפופים לסמכותו ולמרותו. במיוחד, כך הוא כאשר מעשי העבירות נמשכים פרק זמן ארוך, מקיפים מספר רב של מקרים, ופוגעים במספר רב של קורבנות". [ביהמ"ש העליון בע"פ 568/07 פלוני נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, [29.10.07].

2. גישתם של הסנגורים, לפיה מן הראוי לנקוט תהליכי שיקום אמבולטורים - קודם לענישתו של הנאשם, אינה עולה בקנה אחד עם נורות האזהרה המהבהבות נגד עינו בתיק זה. דיווחי גורמי הטיפול וההערכה בתיק זה מלמדים על מסוכנות גבוהה הטמונה בנאשם. זאת, בניגוד לפסאדה החיובית המוצגת על ידו. מהערכת המסוכנות מצטיירת דמות של אדם העוסק באופן מוגבר בתחום המיני, תוך שרמת הסיכון להישנות התנהגויות מיניות פוגעניות עתידיות ממשיכה להתקיים אצלו. להערכת גורמי הערכת הסיכון, הנאשם מחוסר יכולת להפעיל מנגנון בלימה פנימי בעת חשיפה למצבים מיניים. בהתאם אינו מסוגל לשלוט בדחפיו המיניים ופועל בצורה בלתי נשלטת.

הערכה זו, המשותפת הן לאנשי שירות המבחן והן לגורמי מב"ן, האמונים על הערכת המסוכנות, מובילה אותנו אל המסקנה כי מקומו של הנאשם לא ימצאנו מחוץ לכתלי בית האסורים, עקב הסיכון הרב הטמון בו.

4. מסוכנותו זו הטמונה בנאשם, אינה עולה אף בקנה אחד עם הפסאדה החיובית, אותה הוא טרח להציג, הן בפני גורמי ההערכה והטיפול, והן בדבריו לבית המשפט. התרשמותנו היתה מאדם בעל יכולת ורבליית גבוהה, אשר הביע בפנינו דברי חרטה מבלי שנדע אם אכן השכיל הוא להכיל ולהפנים את הרע שעשה.

5. התנהגותם של הנאשם כלפי הקורבן, אופיינה בהתנהלות אכזרית, בלתי נשלטת ובלתי מתחשבת. משך תקופה של מספר חודשים. על פי מערכת הסיכון במב"ן:

"על פי הפנומנולוגיה של העבירות, גיל הקורבן ומשך הזמן שנמשכו, וכן על פי דבריו בבדיקה, הרושם כי מדובר באדם בעל משיכה מינית הבופילית - הומוסקסואלית (משיכה מינית לנערים) ויתכן שגם סובל מסטייה מינית פדופילית. הסימפטומטולוגיה של העבירות מגלה גם קווים סדיסטיים. לצין כי לאורך הבדיקה עלה ספק לגבי מידת האוטנטיות של הנבדק והאם קיימת מגמתיות באופן התנהלותו בבדיקה".

ואילו לגבי הפקטורים הדינאמיים שנמצאו ביחס אליו, נאמר:

"מדובר בנבדק אשר מתאר קושי לעמוד בגבולות לאורך שנות נערותו (קושי להתמיד במסגרות עיסוק בהימורים). ההתרשמות הינה מנבדק בעל רמת אינטליגנציה גבוהה, מתוחכם, ועולה ספק לגבי מידת האוטנטיות. מודה ברוב העבירות בגין הורשע, מפחית ממהותן וממידת השימוש באלימות. הרושם כי בעל משיכה מינית הבופילית - הומוסקסואלית (משיכה מינית לנערים) ויתכן כי מדובר בסטייה פדופילית. הסימפטומטולוגיה של העבירות מגלה גם קווים סדיסטיים".

דברים אלה, המלמדים על מסוכנותו של הנאשם, מחייבים את הרחקתו מקרב בני החברה, כחלק משיקולי המניעה שבהליך הענישה.

אמנם הנאשם מגלה מוטיבציה לטיפול. נראה כי אכן יוכל לקבל טיפול הולם. אולם כזאת יעשה אך ורק כשהוא נתון בין כתלי הכלא. בית המשפט העליון התייחס למקרה דומה, בו ביקש נאשם שהורשע בעבירות חמורות מן הסוג שלפנינו לעבור תהליך טיפול מחוץ לחומות בית האסורים, וקבע:

"דרך האיזון הראויה במקרה שלפנינו בין מרכיבי הענישה הצופים פני האינטרס הציבורי לעומת מרכיב השיקום הצופה פני טובת הנאשם, מצדיקה מצד אחד, הטלת עונש מאסר על המערער אשר יגשים את המסר הציבורי הנדרש ביחס ישר לאחריות המוסרית הכבדה שהוא נושא על שכמו. על עונש המאסר גם להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות, ולגונן על הציבור מפני יציאתו של המערער לרחוב והמשך העמדתם של קרבנות פוטנציאליים נוספים בסיכון של פגיעה. עונש המאסר צריך לתת ביטוי לעוצמת הריאקציה של החברה כלפי מעשי עבירות כדוגמת אלה שהמערער ביצע, והיבט השיקום, ככל שהוא מחייב התייחסות, אינו צריך להשפיע על היקפו של המאסר, הנגזר, בעיקרו, מהתכלית הציבורית שבענישה. היבט השיקום, על חשיבותו המיוחדת, צריך להשתלב במסגרת ריצוי עונש המאסר, ולמצוא את ביטויו ואת מיצויו במסגרת ההליך העונשי המגשים את מכלול היעדים שהענישה אמורה לשקף".

(ע.פ. 2824/05 פלוני נגד מדינת ישראל [נבו - 29.3.05]).

6. לחובתו של הנאשם יש גם לזקוף את התנהלותו הבלתי מוסברת בעת מפגשיו עם קצין המבחן. במפגש שנערך ביום 5.11.12, הוא סירב לשתף פעולה עם קצין המבחן, חרף הסברים שקיבל. את התנגדותו לשיתוף פעולה הוא נימק תוך שימוש בביטויים נוקשים, המבטאים רמה גבוהה של חוסר אימון. רק לאחר פניית סניגוריו, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר משלים, כאשר הפעם נאות הנאשם להיפגש עם קצין המבחן. בפגישה שנערכה בעקבות כן, הצטיירה תמונה של אדם, בעל אישיות מורכבת, אשר מחד מבקש לתקן עצמו באמצעות תהליכי שיקום שינקטו במרכז לטיפול יום בעברייני מין, ומאידך מופעל על ידי דחפים, מכור להימורים החורג בהתנהלותו מגבולות המותר והאסור בחברה.
7. האישיות עליה למדנו מהתסקירים הנ"ל, עולה בקנה אחד גם עם אופיין של העבירות שביצע הנאשם במתלונן. עבירות אלה בוצעו תוך הפעלת אלימות קשה כלפי המתלונן, חוסר אמפטיה מוחלט כלפיו והתעלמות מן המצוקה הקשה בה הוא היה מצוי ומן המכאובים והסבל שנגרמו לו אגב ביצוע מעשי העבירה.
- הנאשם שימש כאיש חינוך, אשר נועד לשמש כמשען ומקור חום ובטחון לנער הצעיר, שנשלח הרחק מביתו ומחיק משפחתו, על מנת לקנות לעצמו תורה. הנאשם אמור היה להיות סמל לדמות חינוכית מגוננת. במקום זאת, פגע הנאשם בקורבנו בצורה אכזרית ומכוערת, העומדת בניגוד מוחלט לערכים אותם הוא אמור היה ליצג כלפי הקטין.
8. הנאשם ניצל הזדמנויות שנקרו לו במסגרת עבודתו כמדריך לילה במוסד החינוכי, ונהג להעיר את קורבנו משנתו בלילות, להובילו בכוח לחדרו, ולבצע בו שם מעשי סדום תוך התעללות אכזרית בגופו, כגון נשיכת אברו עד זוב דם, שריטת גופו בציפורניו, דקירת כף ידו באמצעות מחט, משיכת אברו בכוח וכיוצא באלה. כתב האישום מגולל מספר מקרים בהם החדיר הנאשם את איברו בכוח לפי הטבעת ולפיו של הקטין, תוך שהוא מסב לו כאבים ותחושת גועל, ומנצל את גופו, ניצול מיני ואלים, לשם סיפוק דחפיו. הנאשם אף הילך אימים על קורבנו, תוך שהוא מאיים עליו לבל יחשוף את המעשים שנעשו בו.
9. כאמור, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לקטין ולמשפחתו מצוקה וסבל נפשי רב. כפי שהערנו לעיל, לא ניכנס ונפרט את טיבם של הנזקים אשר נגרמו לקורבן ולבני משפחתו. עם זאת, נציין את אשר נאמר על ידי בית המשפט העליון לא אחת כי במסגרת שקילת עונשו של עבריין מין, יש לשקול גם את הנזק שביצוע העבירה הותיר בקורבנה, כחלק מבחינת חומרת העבירה. (ע"פ 7461/05 דדוש נגד מדינת ישראל, [נבו - 3.4.06]; ע.פ. 3897/03 פלוני נגד מדינת ישראל פ"ד נז [6] 175 [18.8.03]).

10. העבירות אותן ביצע הנאשם מצוינות ברף הגבוה מבחינת מידת חומרתן. אופיין ואופי היחסים שבין הנאשם לקורבן, מציבות אותן בדרגה אחת עם עבירות מין הנעברות כלפי קטינים בתוך התא המשפחתי על כך החומרה היתרה שיש ליחס להן, נוכח פגיעתן הקשה בקורבנות. בתי המשפט הדגישו לא אחת את הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה בעבירות מין אלה, ענישה אשר יהא בה כדי לשקף את סלידתם העמוקה של הציבור והחברה מפני עבירות מין המבוצעות כנגד קטינים, תוך מתן מעמד ברור לשיקולי ההרתעה ושיקולי הגמול והגנה על הציבור [ראה ע"פ 6149/09 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2012 [4] 3113 [2012]; ע"פ 252/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 24.1.11; תפ"ח [חיפה] 37366/05/11, מדינת ישראל נ' סאלח תק-מח 2012 [3] 1771 [2012]].

11. מצאנו כי מתחם הענישה בעבירות מין, בנסיבות העבירות שבוצעו כאן, בתוך המשפחה ובעבירות מין הנעברות בין מורה או מדריך חינוכי, לתלמידו, נע בין 6 לבין 15 שנות מאסר. התקדימים שהובאו על ידי המדינה מתייחסים לעבירות מין חמורות, מן האכזריות ביותר שנעברו על ידי גברים מבוגרים כנגד נערות צעירות בהן פגשו באקראי, מבלי שהיתה היכרות קודמת בין הקורבן לעבריין. על כן, אין לישמן במקרה דידן. מאידך, התקדימים המוצגים על ידי הסנגוריה נוגעים לעבירות מין ברף הנמוך יותר בחומרתן. המעשים בהם דנים אנו נמצאים בקו האמצע.

12. כאמור לעיל, בבואנו לשקול את העונש הראוי, אותו יש להטיל על הנאשם, עלינו לשקול את חומרת מעשיו של הנאשם, את האכזריות בה ביצע את הפגיעות בקטין, תוך ניצול מעמדו כאיש חינוך אשר הקטין כפוף לו. מן העבר האחר עלינו לשקול, לצד הקולא, את גילו הצעיר של הנאשם, את עברו הנקי ואף במידה מסוימת את הבעת החרטה שהביע. כן נזקוף לזכותו את העובדה כי הודה במעשים המיוחסים לו, ובכך חסך את העדתו הכואבת והמייסרת של המתלונן. לעניין זה אין אנו מקבלים את טיעוניה של ב"כ המאשימה - הנטענים לצד החומרה - כאילו קולו של הקורבן אינו נשמע בחללו של אולם בית המשפט. קול זה נשמע מפיה של ב"כ המאשימה עצמה כמו גם מכל יתר החומר שהועמד לרשותנו. לרבות תסקיר הקורבן וכתב האישום גופו - כתב אישום הכתוב בשפה משפטית יבשה, אך תוכנו זועק. על כן, יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה כי בחר להודות מבלי שקורבנו יאלץ לחזור בבית המשפט על המסכת הקשה שעבר, תוך שהוא חוסך ממנו את יסורי הנפש הכרוכים במתן עדות זו. עוד ניתנה דעתנו לכך שהנאשם עצמו עבר - כעולה מדברי הסנגורים, וכנתמך במכתבו מסכת התעללות מינית ופיזית קשה בהיותו קטין - כנטען על ידו - אף זאת על ידי מי שהיו אמורים להיות מופקדים על שלומם וחינוכם.

13. בשקלנו את כל השיקולים שלעיל, אנו מחליטים לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:
א. עונש מאסר בן 11 שנה, מתוכו ירצה הנאשם מאסר בפועל למשך 8 שנים, שתחילתו מיום מעצרו [2/1/12] והיתרה תהא על תנאי כאשר התנאי הוא כי הנאשם לא יעבור משך 3 שנים כל עבירת מין מסוג פשע שעל פי סימן ה' לפרק י', לחוק העונשין התשל"ז - 1977. כמו כן אנו מטילים עונש מאסר מותנה למשך 18 חודשים, וזאת אם הנאשם יעבור, תוך שלוש שנים, עבירת מין מסוג עוון, לפי סימן ה' הנ"ל, למעט העבירה שעל פי סעיף 352 לחוק.
ב. אנו מחייבים את הנאשם לפצות את המתלונן - אשר שמו וכתובתו ימסרו על ידי הפרקליטות למזכירות בית המשפט - בסך של 50,000 ₪.
ג. קנס כספי בסך של 20,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו.

ד. נתונה המלצתנו לשרות בתי הסוהר לשבץ את הנאשם במסגרת מתאימה לעבירות המין בהם הורשע.
ה. הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

החלטה

כמבוקש וכמוסכם.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ג, 13/01/2013 במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.